

På hästryggen i en svunnen tid

Rumänien, ett land med ändlösa skogar, häpnadsväckande skönhet och enorma bergskedjor. Ett land med äkta vildmark mitt i Europas hjärta.

Öppnar fönstret och andas in den klara och friska luften. Har en vacker utsikt över lummiga gröna kullar. Nedanför fönster går ett 30 tal hästar, de flesta araber eller arabkorsningar. Hästarna är väldigt smala och i svenska mått skulle flera klassas som alldeles för magra. Något som varken övriga gäster, ägare eller hästtränare verkar tycka.

– De har magrat lite under vintern men kommer snart gå upp i vikt när de släpps på bete, säger hästtränare Sara och lovar mig en häst där revbenen inte syns.

HÄSTGÅRDEN EQUUS SILVANA

Christoph och Barbara Promenberg som äger ridverksamheten kommer från tyskland och har bott 20 år i Transsylvanien vid bergskedjan Karpaterna. Paret kom till hit som biologstudenter i ett rovdjursprojekt. Barbara tyckte området var perfekt för ridning så de startade upp en turridningsverksamhet. Nu kommer det besökare från hela världen till gården.

Hästgården ligger i den lilla byn Sinca Noua. Anläggningen är nybyggd och alla bekvämligheter finns. Gården har ett tiotal anställda, de flesta hästtränare från utlandet. Gästerna som kommer är från hela Europa och USA.

RIDTUR TILLBAKA I TIDEN

Polkan Julie är guide på första riddturen. Hon rider en ranglig vit arab och jag har en lite grövre lippizanerkorsning. Han har ganska rejäla fläckar med vita hår som vittnar att sadeln har skavt. De är utläkta men jag trycker i smyg för

att försäkra mig om att han inte har ont.

Riddturen går igenom Sinca Noua. Att rida här är som att färdas tillbaka 100 år i tiden. På vägarna går lösa kor, hästar, getter och diverse lantdjur. Häst och vagn är vanligare än bil och på åkrarna är det hästar, inte traktorer som drar plogen. Här går människor klädda som förra århundradet, med redskap som vi köper på auktion och hänger på väggen. De hälsar och ler vänligt när vi rider förbi. En unik och väldigt annorlunda upplevelse att rida genom denna miljö.

– Jag känner mig lite snobbig när jag rider igenom byn. Här arbetar de hela dagarna och vi sitter och rider runt bara för skoj, säger Julie

Vi lämnar byn och ger oss ut i det böljanden vackra landskapet vid foten av den Karpatiska bergskedjan. Tempot är högt och vi rider drygt två mil på två timmar. Det blir långa härliga galopper över ängar och mjuka gräsvägar. Hästarna är definitivt i full kondition och verkar orka hur mycket som helst. Kanske är därför de ser ut som spinkiga maratonsprinters. De är väluppfostrande och välridna och framåt utan att vara heta. Efter att ha rullat på i galopp 15-20 minuter tar det bara några minuter så har de normal puls och andning igen.

ETT SAGOLANDSKAP

Nästa dag är Christoph guide. I dag är vi nio stycken som ska rida ut. Det är brant och på flera ställen måste hästarna ledas. Slitsamt men mer än väl värt besväret, för väl uppe

Här lever människorna enkla liv långt bort från civilisationen. Ingen el inget vatten.

och i sadeln rider vi in i ett sagolikt landskap. Vi är högt upp och ser ner i djupa gröna dalgångar. De enkla små husen ligger jämt utspridda på de gröna kullarna, ett vingligt skjul eller stall står bredvid. Blommande fruktträd. En åkerlapp, ett litet grönsaksland. Några kor, hundar, får eller getter går löst. Här uppe lever människorna enkla liv långt bort från civilisationen. Ingen el inget vatten. Nu är det varmt och soligt men vintrarna för dem är långa och kalla. Långt ner i en dalgång oss hörs en bjällra. Vi ser två män, en ox och en skrinda långsamt på väg ner i en lång brant sluttning.

– Här måste de använda oxar i jordbruket. De har korta ben och klarar de branta sluttningarna. En häst skulle inte klara det, berättar Christoph.

Bakom de gröna kullarna syns milslånga djupa gröna skogar, längst bort i bakgrunden stora snöklädda bergstoppar. Obeskrivligt vacker. Ett lyckorus genomströmmar kroppen och det finns inget annat att göra än att skaka på huvudet och skratta. Otroligt! hela kroppen tar in sceneriet.

ORÖRD VILDMANK

Vi rider vidare och beger oss in i skogen. Efter fyra timmar på hästryggen är vi högt uppe i bergen. Här uppe finns inga människor utan bara orörd vildmark. Vi stannar för att äta och låta hästarna vila. Vi sätter oss och njuter av den vidunderliga utsikten. Vackert så det gör ont.

Trots att vi rider i Europas rovdjurstätaste land syns inte mycket djurliv till. I Transsylvanien finns över 2000 vargar och 6000 björnar.

– Björnar, vargar och lodjur är mycket skygga så dem ser vi sällan när vi rider, säger Christoph.

Att ha en vildlivsbiolog som turguide ger ännu en dimension på upplevelsen. Christoph kan landskapet utan och innan och det är fascinerande att lyssna på honom och hans berättelser om rovdjuren och vildmarken.

De sista timmarna av ridningen blandas med långa sköna galopper på gröna ängar och skritt igenom små bebyggelser. Efter en åtta timmars tur är man ganska mör speciellt eftersom två av dem nästan kan liknas vid bergsklättring. Men trots mjölksyra och svett är det verkligen värt mödan. Otroligt att vi har detta spektakulära landskap bara några timmars flygres från Sverige.

Efter en skön dusch serveras en välförtjänt middag bestående av soppa, varmrätt och efterrätt. Det är en internationell samling gäster och med personal från hela världen blir det många intressanta möten och samtal.

BJÖRNAR OCH HEMRESA

Lördag är det byte så i det blir ingen ridning i så jag använder dagen för att gå på upptäcktsfärd i den gamla byn. Kvällen spenderar jag i ett jaktorn och spanar efter björnar. Det blir fyra timmar i ett jaktorn och möte med fem vilda björnar.

Efter den upplevelsen var mitt besök slut och nästa morgon skjutsar Sara från England mig tillbaka till Brasov. Fyra dagar i denna miljö har väckt alla slumrande sinnen. Möten med människor, djur och framför allt naturen gör kroppen fylld av sköna intryck.

